

JESSICA SORENSEN

DE BESTEMMING VAN VIOLET & LUKE

Een hartverscheurend liefdesverhaal

XANDER

Ook verschenen van Jessica Sorensen bij Xander Uitgevers

Het lot van Callie & Kayden (2013)

De redding van Callie & Kayden (2013)

JESSICA SORENSEN

De bestemming van Violet & Luke

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Destiny of Violet & Luke*

Oorspronkelijke uitgever: Forever

Vertaling: Karien Gommers

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Jessica Sorensen

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Jessica Sorensen

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 294 5 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die zijn eigen plan trekt

PROLOOG

LUKE

(acht jaar oud)

Ik heb een hekel aan rennen maar toch doe ik het steeds. Ik ben altijd aan het rennen. Ik probeer me voortdurend te verstoppen. Wegrennen en me verstoppen, dat is wat ik doe, want als ik het niet doe, dan gebeuren er nare dingen. Dan word ik gevonden en gedwongen om dingen te doen waarvan ik misselijk word. Gedwongen om háár te helpen.

‘Waar ben je? Kom eens tevoorschijn,’ hoor ik mijn moeders eentonige stem als ik door de voordeur naar buiten wil gaan. Ze praat met dubbele tong, wat betekent dat ze haar medicijnen weer heeft genomen. Die gebruikt ze heel vaak en daar begrijp ik helemaal niks van. Als ik ziek ben, neem ik ook wel eens iets in om beter te worden. Maar zij wordt er alleen maar zieker van.

Vroeger was ze niet zo. Tenminste, niet zo erg. Een jaar geleden, toen mijn vader nog bij ons woonde, gedroeg ze zich normaal en nam ze die medicijnen niet. Nu doet ze haast niet anders en soms ben ik bang dat ze gek aan het worden is. Daar begint het wel op te lijken want ze is heel anders dan de moeders van mijn vriendjes. Die komen hun kinderen van school ophalen en

zien er verzorgd en gelukkig uit. Mijn vriendjes zijn altijd blij om ze te zien en hoeven niet weg te rennen of zich te verstoppen, zoals ik.

Ik ren naar de achterkant van het huis, weg van het geluid van haar stem, dat steeds dichterbij komt. Ze zit altijd achter me aan en dat vind ik vreselijk. Soms haat ik haar omdat ik me altijd voor haar moet verstoppen en ze me altijd vindt. Meestal verstop ik me onder het bed, in de kast of ergens anders in huis, maar om het wat moeilijker te maken verstop ik me vandaag buiten.

Bij de trap van de achterveranda blijf ik staan om op adem te komen. Onder de rottende planken is precies genoeg ruimte om me te verbergen. Ik kruip eronder, trek mijn benen zo dicht mogelijk tegen me aan en buig mijn hoofd. Door de barsten in het hout voel ik het zonlicht op me schijnen. Even ben ik bang want als de zon me weet te vinden, dan zij misschien ook.

Ik schuif dicht naar de onderste trede, uit het zonlicht. Als ik de hordeur hoor kraken, hou ik mijn adem in.

‘Luke,’ zegt mijn moeder vanaf de bovenste tree. Haar pantoffels schuifelen over het hout en de hordeur valt dicht. ‘Luke! Ben je daar?’

Ik verberg mijn gezicht in mijn armen en slik mijn tranen weg, hoewel ik het liefst zou willen huilen. Maar dan zou ze me misschien horen en me willen troosten, en dat vind ik niet fijn. Ik vind een heleboel dingen die ze doet niet fijn. Ze geven me een naar gevoel.

‘Luke Price,’ klinkt het waarschuwend. Ze komt de trap af.

Door de spleten in het hout zie ik haar roze, met bont afgezette pantoffels. De rook van haar sigaret bezorgt me maagzuur. ‘Ben je daar of niet? Als je niet luistert, zwaait er wat.’ Het lijkt alsof ze zingt. Alsof het een spelletje is. Soms denk ik dat het voor haar inderdaad een spel is. Een spel dat ik altijd verlies.

De trap kraakt als ze langzaam naar beneden loopt. De as dwarrelt van haar sigaret op de grond en op mijn hoofd. Een

paar vlokjes belanden in mijn mond, maar ik spuug ze niet uit. Ik blij doodstil zitten. Het zweet staat in mijn handen en mijn hart bonst in mijn keel.

Het lijkt een eeuwigheid te duren maar eindelijk draait ze zich om en loopt terug de trap op naar binnen. 'Oké, zoals je wilt,' zegt ze.

Maar ik weet wel beter. Het is nooit zoals ik wil. Daarom blij ik doodstil zitten, ook nadat de hordeur is dichtgevallen. Er steekt een bries op en het zonlicht wordt zwakker. Ik durf nauwelijks adem te halen en pas wanneer de schemering bijna is gevallen, durf ik door de spleten in de trap te kijken. Als het aan mij lag, zou ik hier voor altijd blijven zitten, maar ik ben moe en heb honger.

Ik buig me naar voren en steek mijn hoofd tussen twee traptreden door. De kust lijkt veilig. Ik leg mijn handen op de zanderige grond en kruip naar het gras. Als ik rechtop sta, sla ik het zand en de steentjes van mijn versleten spijkerbroek. Dan haal ik diep adem en ren pijlsnel langs de schutting aan de zijkant van ons huis naar de voortuin.

Ik heb de buurt waar we wonen nooit echt leuk gevonden. Het gras in de tuinen bij de burens is geel en de huizen zien eruit alsof ze wel een lik verf kunnen gebruiken. Mijn moeder zegt dat dat komt doordat we arm zijn en ons door het vertrek van mijn vader niets beters kunnen permitteren. Ze zegt dat hij zich niets meer van ons aantrekt en we er voor hem niet meer toe doen en dat hij me daarom nooit meer komt opzoeken. Ik weet niet of ik haar moet geloven want mijn moeder liegt wel vaker. Ze belooft me bijvoorbeeld telkens dat het echt de allerlaatste keer is dat ik dingen moet doen die ik niet wil.

Ik blij een tijdje in de voortuin staan en denk na. Ik zou via het slaapkamerraam van mijn zus Amy naar binnen kunnen klimmen en me in haar kamer verstoppen tot ze thuiskomt. Zij zou me misschien kunnen helpen. Hoewel... mijn zus gedraagt zich

de laatste tijd een beetje vreemd. Telkens als ik iets tegen haar zeg, wordt ze boos. Ze boft dat mama veel minder op haar let dan op mij. Ik weet niet waarom dat zo is. Ik doe mijn best om niet op te vallen. Ik maak geen rommel en probeer het huis netjes en opgeruimd te houden, zoals ze het graag ziet. Ik hou me gedeisd. Meestal zit ik op mijn kamer, waar ik mijn speelgoed op soort rangschik, precies zoals zij het wil. Toch roept ze steeds om mij. Amy is onzichtbaar voor haar.

Amy boft maar. Ik wou dat ik onzichtbaar was.

Ik besluit naar het tankstation op de hoek te gaan en daar een reep of zo te kopen. Mijn maag doet inmiddels pijn van de honger. Maar zodra mijn voeten de stoep raken, hoor ik de voordeur opengaan.

‘Luke, kom onmiddellijk hier,’ zegt ze nijdig. Ze knipt met haar vingers en wijst dan naar de grond voor haar voeten. ‘Ik heb je nodig.’

Ik verstijf. Had ik het lef maar om weg te lopen. Om weg te gaan en nooit meer terug te komen. Ik slaap nog liever in een doos dan in dat vreselijke huis van ons. Maar ik durf het niet, dus draai ik me om en kijk haar aan. En dat is precies wat ze wil.

Ze houdt de deur open. Ze heeft haar haren in een slordige knot opgestoken en draagt het paarse topje en de geruite korte broek die ze altijd draagt. Die kleren zijn bijna een uniform voor haar, hoewel ze geen werk heeft. Althans, geen baan waarvoor je een uniform zou moeten dragen. Om geld te verdienen verkoopt ze medicijnen aan enge kerels die haar en Amy – als die toevallig haar slaapkamer uit komt – brutaal aanstaren.

Ze wijst met een gekromde vinger naar me. ‘Kom naar binnen.’

Terwijl ik naar de deur sjok, zucht ik beverig. Zo gaat het altijd als ze me nodig heeft. Ik word nu al misselijk bij de gedachte aan wat ik voor haar moet doen.

Als ik voor de verandatrap sta, draait ze opzij. Ze kijkt niet blij maar ook niet verdrietig. Ze houdt de deur voor me open en

kijkt me aan met haar bruine ogen, die me doen denken aan de knickers die ik van haar moest weggoeien omdat ze ze niet mooi vond. Zodra ik binnen ben sluit ze de deur en schuift de grendel dicht. Dan draait ze zich om.

De gordijnen zijn gesloten en op de salontafel ligt een brandende sigaret in een asbak van blauwgroen glas. De kamer is gevuld met rook. Vlak achter de tafel staat een bank die is bedekt met een plastic hoes om te voorkomen dat 'de vieze lucht in de bekleding trekt', zoals mijn moeder ooit heeft gezegd. Ze denkt altijd dat het huis of zijzelf iets zal krijgen van de viezigheid in de lucht. Dat is ook de reden waarom ze bijna nooit meer buiten komt.

'Waarom kwam je niet?' vraagt ze terwijl ze zich op de bank laat neerploffen. Ze pakt de sigaret, tikt de as eraf en inhaleert diep. Een paar seconden later is haar met zweren bedekte gezicht omhuld door een rookwolk. 'Was je een spelletje aan het doen of zo?'

Ik knik, want ik kan maar beter zeggen dat het een spelletje was dan toe te geven dat ik me voor haar verstopte.

Ze neemt nog een trekje van haar sigaret en staart naar de rij kattenbeeldjes die in de kast staat. Ze staan op ras gerangschikt. Dat heeft ze gedaan toen ze een van haar buien had na het nemen van te veel medicatie. Niet het spul waarvan ze buiten wisten raakt maar een medicijn waarvan ze juist heel lang wakker blijft. Ik was wakker geworden van glasgerinkel en haar onsamenvangende gemompel en toen ik beneden ging kijken, was ze de beeldjes aan het rangschikken. Toen ik de kamer weer verliet was ze nog steeds als een bezetene bezig want als het niet lukte, zou er volgens haar iets ergs gebeuren. Dat voelde ze. Daar was ze van overtuigd. Volgens mij was het erge al lang gebeurd. Heel veel ergs zelfs.

'Let op, Luke,' zegt mijn moeder.

Ik maak mijn blik los van de kattenbeeldjes. Was ik maar zo'n

beeldje, denk ik. Dan stond ik veilig in de kast en hoefde ik alleen maar toe te kijken wat er ging gebeuren in plaats van eraan mee te doen. Ze neemt haar sigaret in haar andere hand en buigt zich opzij om haar kleine houten ‘medicijnkistje’ te pakken. Ze zet het op haar schoot, neemt nog een trek van haar sigaret en drukt hem dan uit in de asbak. Vervolgens doet ze de lamp aan. ‘Nou, hou op met dat geklier en kom hier.’

Mijn spieren verstrakken en ik kijk over mijn schouder naar de voordeur, stiekem hopen dat Amy thuiskomt en voor zo veel afleiding zal zorgen dat ik me uit de voeten kan maken. Maar ze komt niet. Ik zit vast. Met háár.

‘Moet dat?’ zeg ik zachtjes.

Ze knikt terwijl haar ogen wild heen en weer schieten. ‘Ja, het moet.’

Trillend draai ik me om en sjok naar de bank. Ik ga naast haar zitten. Ze aait me een paar keer over mijn hoofd, alsof ik een hond ben. Dat doet ze wel vaker. Soms vraag ik me af hoe ze me ziet: als een huisdier of als haar kind.

‘Je bent heel ondeugend geweest vandaag,’ zegt ze terwijl ze met haar vingers door mijn haar blijft strijken. Ik vind het vreselijk als ze dat doet en om het onmogelijk te maken zou ik mijn hoofd het liefst kaal willen scheren. ‘Je had moeten komen toen ik je riep.’

‘Het spijt me,’ lieg ik, want het enige wat me spijt is dat ze me heeft gevonden. Ik moet betere verstopplekjes bedenken en er langer blijven zitten zodat ze ophoudt met zoeken. Dan word ik misschien ook onzichtbaar, net als Amy.

‘Oké,’ zegt ze. Ze streelt mijn wang en nek, haalt dan haar hand weg en drukt een kus op mijn wang.

Ik sluit mijn ogen en hou mijn adem in. Het liefst had ik het willen uitschreeuwen: *Raak me niet aan!*

‘Toch ben je wel een lieve jongen, hoor.’

Nee, dat ben ik niet. Ik ben een slechte jongen want ik haat je.

Echt waar. Ik zou willen dat je er niet was. Zo erg haat ik je.

Terwijl ze het deksel van het kistje haalt en voorzichtig opzijlegt, zingt ze een zelfverzonnen liedje. Ik hoef niet te kijken om te weten wat er in het kistje zit. Een lepel, een aansteker, een plastic zakje met het spul dat eruitziet als bruine suiker, een watje, een halve fles water, iets wat op een breed elastiek lijkt en een injectienaald die ze waarschijnlijk heeft gestolen uit mijn voorraadjie dat ik nodig heb voor mijn insuline-injecties.

‘Je weet toch nog wel wat je moet doen, hè?’ vraagt ze. Ze gaat verder met neurien.

Ik knik. De tranen branden in mijn ogen. Ik wil het niet. Ik wil niet doen wat ze van me vraagt.

‘Mooi.’ Weer aait ze me over mijn hoofd, deze keer iets harder.

Ik kijk niet als ze het plastic zakje openmaakt, een beetje van het bruine spul en wat water op een lepel doet. Maar omdat ik haar dit zo vaak – soms wel twee keer per dag – heb zien doen, kan ik me haar bewegingen moeiteloos voorstellen. Hoe meer ze in zichzelf praat, hoe vaker de naald eraan te pas komt. Als ze rustiger is, dan valt het wel mee. Ik zie haar het liefst als ze rustig is. Op die dagen is ze óf alleen maar aan het schoonmaken óf ze zit vast in haar hoofd. En anders heb ik nog liever dat ze bewusteloos is.

Terwijl ze zachtjes neuriet, verhit ze de lepel met de aansteker. Eigenlijk heeft ze best een mooie stem, maar de woorden die ze zingt maken me bang. Als de lepel warm genoeg is, spant ze het elastiek om haar arm. Ik zit op de bank naast haar en tik met mijn vingers op mijn been om mezelf af te leiden. Om niet hier te hoeven zijn. Allesbehalve hier.

Ik haat haar.

‘Oké, Luke. Help me even,’ zegt ze ten slotte nadat haar medicijn tot een plasje vloeistof is gesmolten en ze er met de injectienaald een beetje van heeft opgezogen.

Bevend van de zenuwen draai ik me naar haar toe. Ik beef al-

tijd en ben altijd zenuwachtig. Altijd. Altijd bang om iets verkeerd te doen. Om het te verpesten. Ze steekt me de naald toe en legt haar arm gestrekt op mijn schoot. Haar bovenarm is bedekt met paarse putjes en rode plekken van alle keren dat er met een naald in is geprikt. Haar aderen liggen donker op haar huid en net als zij vind ik het vreselijk om de naald erin te zien gaan. Ik breng de naald naar haar arm.

Mijn hand trilt. ‘Alsjeblieft mam,’ smee ik zachtjes. ‘Laat me dit niet doen.’ Ik snap zelf niet waarom ik het nog probeer. Mijn moeder doet alles om haar spul te krijgen. En dan bedoel ik écht alles. Duistere dingen die normale mensen nooit zouden doen.

‘Diep ademhalen, weet je nog?’ Ze negeert me als ze haar vrije arm om mijn nek legt. ‘Goed aanprikken, hoor. En voorzichtig zijn, oké? Als je niet goed uitkijkt, maak je mijn arm kapot. Ik kan zelfs doodgaan als je het verkeerd doet.’ Ze zegt het met een lief stemmetje, alsof het om iets leuks gaat en ze mij daarmee minder nerveus maakt.

Maar ze maakt het alleen maar erger, vooral omdat ik bijna hoop dat ik de ader mis. Ik moet een paar keer heel diep ademhalen voordat de nare gedachten zijn verdwenen. Ik wil haar geen pijn doen. Ik wil het niet.

Als ik mijn zenuwen een beetje in bedwang heb, steek ik de naald in de ader, zoals ik al zo vaak heb gedaan. Elke keer ben ik van slag, alsof ik de naald in mijn eigen ader steek en de pijn zelf voel. Ik krimp ineen als ik haar spieren zie samentrekken. Dan druk ik de plunjer in, waardoor het spul in haar bloed komt. Ze maakt een vreemd geluid en laat zich achteroverzakken op de bank, mij met zich meetrekkend terwijl ik nog snel de naald uit haar arm haal.

‘Dank je, Luke,’ zegt ze slaperig. Ze houdt me dicht tegen zich aan en aait me over mijn hoofd. Uit haar keel komt een vreemd, trillend geluid, alsof ze probeert te neuriën. Maar het geluid zit vast, net als ik.

Ik pers mijn lippen op elkaar en staar naar de muur tegenover me. Ik durf bijna geen adem te halen. Na een tijdje zakken haar oogleden omlaag en valt haar arm slap opzij. Haar hand raakt de vloer en voor even ben ik bevrijd uit haar greep.

Ik ga rechtop zitten en slik mijn tranen weg. Ik haat haar omdat ze me hiertoe dwingt en ik haat mezelf omdat ik stiekem blij ben dat ze van de wereld is. Ik leg de spuit op tafel en ga staan. Omdat ik weet dat ze soms moet overgeven, draai ik haar met al mijn kracht op haar zij. Het is nu stil in huis. Dat vind ik fijn, hoewel de stilte me soms ook kan aanvliegen. Ik zou het liefst zoals andere kinderen willen zijn. De kinderen die ik in het park zie schommelen terwijl ze door hun ouders steeds hoger worden geduwd. Ze lachen en hebben plezier. Iedereen heeft altijd plezier, behalve ik. Telkens wanneer het er een beetje op begint te lijken, krijg ik weer dat gevoel vanbinnen dat ik nu ook heb; een naar, misselijkmakend gevoel, vermengd met haat en verdriet. En dan is de glimlach meteen van mijn gezicht verdwenen en kan het me allemaal niets meer schelen.

Geluk is niet echt. Het is een sprookje.

Terwijl ik de spuit en de lepel in het kistje gooi, vraag ik me af of het altijd zo zal blijven. Of ik altijd zo veel haat en verdriet vanbinnen zal voelen. Tegen de tijd dat ik alles in het kistje heb opgeborgen, sta ik te trillen op mijn benen. Ik wil weg. Ver weg van hier. Ik kan er niet meer tegen. Ik kan hier niet meer wonen. Met haar.

‘Ik wil het niet meer!’ schreeuw ik uit alle macht, en ik sla met mijn vuist op de salontafel. Er knakt iets in mijn hand en de tranen springen in mijn ogen. Huilend van pijn zak ik in elkaar op de vloer, maar niemand hoort me.

Nooit hoort iemand me.

VIOLET

(dertien jaar oud)

Ik heb een hekel aan verhuizen. Niet alleen van het ene naar het andere huis, maar ook van het ene naar het andere gezin. Ik haat het om me te bewegen en te verplaatsen want meestal betekent dat dat ik ergens anders heen moet. Als ik het voor het zeggen had, bleef ik waar ik was en ging ik nergens anders meer naartoe. Het probleem is dat ik er niets over te zeggen heb. Het is geen keuze. Ik weet nooit precies waar ik heen ga en met wie ik opgescheept word. Soms kom ik bij aardige families terecht, soms ook niet. Soms kom ik bij dronkaards of godsdienstfanaten. Of bij haters of grijpgrage handen.

Het gezin waarin ik nu verblijf zegt steeds dat alles wat ik doe verkeerd is en dat ik me meer als hun eigen dochter, Jennifer, moet gedragen. Ik begrijp eigenlijk niet waarom ze me in huis hebben genomen. Ze zijn volgens mij dik tevreden met hun eigen kind. Ik dien alleen ter versiering, iets om mee te pronken bij hun vrienden zodat ze te horen krijgen hoe geweldig ze zijn dat ze zo'n beschadigd kind in hun gezin opnemen. Ik ben het weeskind dat zij hopen op te lappen, waardoor ze het imago van hun eigen gezin extra glans denken te geven.

'Wat goed van jullie om haar een thuis te geven,' zegt een vrouw met vuurrood haar tegen Amelia, mijn huidige pleegmoeder, die weer eens een buurtfeestje heeft georganiseerd. 'Die arme kinderen hebben echt een dak boven hun hoofd nodig.'

Amelia kijkt me aan. Ik moet van haar de hele avond aan deze tafel blijven zitten. 'Ja, maar het is niet makkelijk, hoor.' Ze draagt een gele trui die me doet denken aan de kanarie in een van mijn vorige pleeggezinnen. Dat beest kwetterde aan één stuk door. Ze schikt wat toastjes met kaas op een grote gebloemde schaal en loopt vervolgens naar de koelkast. 'Het is wel een soort probleemkind, hoor.' Ze opent de deur van de koelkast en haalt

er een grote kan limonade uit. Weer kijkt ze me aan, dan buigt ze zich naar de roodharige en zegt op gedempte toon: ‘Ze is altijd boos en laatst heeft ze een vaas gebroken omdat ze haar schoenen niet kon vinden... Maar we doen ons best om haar in het gareel te krijgen.’

Altijd boos. Dat is wat iedereen over me zegt. Ik ben boos op de wereld en dat is begrijpelijk als je bedenkt wat ik allemaal heb meegemaakt, maar daar wil niemand iets mee te maken hebben. Er zit waarschijnlijk heel veel woede in me. Ik ben beschadigd. Onstabiel. Misschien zelfs gevaarlijk. Allemaal eigenschappen die volwassenen niet graag zien bij een kind. Ze willen kinderen die lachen en vrolijk zijn. Ze willen door hen aan het lachen worden gemaakt. Ik vertegenwoordig de donkere, zwartgallige kant van de jeugd. Ik weet zeker dat deze pleegouders wachten totdat ik iets doe wat voor hen reden is om me te lozen. Dan kunnen ze tegen iedereen zeggen dat ze het geprobeerd hebben maar dat ik een hopeloos geval was.

‘En ze heeft nachtmerries,’ vervolgt Amelia. ‘Elke nacht wordt ze schreeuwend wakker. Laatst heeft ze een keer in haar bed geplast. Ze kwam ook een keer onze kamer binnenrennen en zei dat ze het eng vond om alleen te slapen.’ Haar blik glijdt over de versleten, paarse teddybeer die ik in mijn armen heb. ‘Ze is nog erg kinderlijk. Ze sjouwt dat knuffelbeest overal mee naartoe... heel vreemd.’

Ik haat haar. Ze kan zich niet voorstellen wat het is om dingen te moeten zien waarvan de meeste mensen niet eens weten dat ze bestaan. De gruwelijke beelden, in rood geschilderd, die in mijn hoofd blijven rondspoken. Beelden die ik nooit meer kwijtraak. Dood. Geweld. Angst. Mensen die andere mensen ombrengen alsof het leven niets waard is en mij alleen laten met de smerige, stinkende waarheid. Helemaal alleen. *Waarom lieten ze me alleen?* Deze teddybeer is alles wat ik overheb van de tijd dat mijn leven nog niet was verpest.

Ik wend mijn hoofd af van het geluid van haar stem en staar uit het raam. Het zonlicht weerkaatst op een tuinornament in de vorm van een tulp. Ik druk mijn teddybeer tegen me aan; de teddybeer die ik van mijn vader kreeg op de dag voor zijn dood, als een vroeg verjaardagscadeautje. Er zitten kleine, hartvormige kraaltjes op de tulp die schitteren in het zonlicht en dansende stipjes vormen op het beton van de achterveranda. Het is een mooi gezicht en terwijl ik me erop concentreer probeer ik mijn emoties onder controle te houden. Als ik dat niet doe, komt al mijn opgekropte woede naar boven en is er maar één manier om ervan af te komen: het vinden van een adrenalinekick.

Trouwens, Amelia hoeft dat echt niet allemaal weer te zeggen. Alsof ik zelf niet weet wat ik elke avond doe. Ik weet hoe zij me zien en ook dat ze over een paar maanden genoeg van me zullen hebben en me in een ander gezin zullen laten plaatsnemen, waar alles wat ik doe weer ergens zal opwekken. Uiteindelijk zal ook dat pleeggezin me weer overplaatsen. Zo gaat het altijd. Ik verwacht niet anders meer. Verwachtingen leiden alleen maar tot teleurstelling. Toen ik klein was, had ik nog verwachtingen. Ik verwachtte gelukkig bij mijn ouders op te groeien. Die droom spatte uiteen op de dag dat ze doodgingen.

‘Violet,’ snauwt Amelia.

Haastig draai ik mijn hoofd naar haar om. Zij en haar roodharige vriendin staren me bezorgd en een beetje angstig aan. Ik vraag me af hoeveel haar vriendin van me weet. Weet ze wat er die nacht is gebeurd? Wat ik heb gezien? Waaraan ik ben ontsnapt en waar tegelijkertijd niet aan te ontsnappen viel? Is ze daarom bang voor me?

‘Hoor je me?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee.’

Ze trekt één wenkbrauw op terwijl ze het kastje boven haar hoofd openmaakt. ‘Nee wat?’

Ik zet de teddybeer op mijn schoot en probeer me uit alle

macht te beheersen. De laatste keer dat ik echt boos werd, heb ik een heleboel dingen kapotgemaakt en werd ik naar dit gezin overgeplaatst. ‘Nee, mevrouw.’

Haar frons verdwijnt en ze pakt een paar blikjes bonen uit het bovenste kastje. ‘Oké. Als je voortaan meteen luistert, zijn we op de goede weg.’

‘Ik luister nu toch,’ zeg ik. Haar gezicht betreft weer. ‘Sorry. Ik luister nu toch, mevrouw.’

Ze werpt me een koele blik toe. Dan zet ze de blikjes op het aanrecht en pakt een blikopener uit een la. ‘Ik vroeg of je even naar de garage wilde gaan om hamburgers uit de vriezer te halen.’

Ik spring op van mijn stoel en neem de teddybeer mee, opgelucht dat ik weg kan uit de bedompte keuken, weg van haar vriendin, die me constant zit aan te staren alsof ik op het punt sta haar met een mes te lijf te gaan. Als ik naar de garage loop, hoor ik Amelia zeggen: ‘Ik denk dat we jeugdverzorging gaan vragen om haar over te plaatsen. Ze is gewoon niet wat we ervan verwachtten.’

Verwacht nooit iets, had ik haar willen zeggen, maar ik loop verder naar de garage. Het licht is aan. Ik sjok de trap af en loop om de auto heen naar de vriezer. Ineens blijf ik staan. In de hoek waar de vriezer staat zie ik Jennifer, samen met een jongen en twee meisjes.

‘Kijk eens wie we daar hebben,’ zegt Jennifer vinnig terwijl ze haar fiets tegen de muur zet. Ze heeft een roze fiets, net zo roze als de jurk die ze draagt. Ik haat roze. Ik had ooit ook een fiets, alleen was de mijne paars. Ik heb nooit geleerd om erop te fietsen. Die fiets hoort bij mijn oude leven en is verdwenen, net als de rest van mijn kindertijd. ‘Daar heb je Violet met haar stomme beer.’ Ze kijkt naar haar vrienden. ‘Dat beest heeft ze altijd bij zich, alsof ze nog een kleuter is.’

Ik hou mijn beer stevig vast en doe mijn best haar te negeren, want dat is het enige wat ik kan doen. Dit is niet mijn huis en

niet mijn familie, dus niemand zal partij voor mij kiezen. Ik ben alleen op de wereld. Dat is iets wat ik vanaf jonge leeftijd al weet en waaraan ik inmiddels gewend ben geraakt.

Haastig loop ik langs Jennifer heen, maar ik hoor haar nog net tegen haar vrienden fluisteren dat ik stink als een zwerver. Ik open de vriezer, haal de bevroren hamburgers eruit en doe het deksel dicht. Als ik me omdraai, heeft Jennifer haar fiets weggezet en is pal voor me komen staan, zodat ik de garage niet uit kan.

‘Mag ik erlangs?’ vraag ik beleefd terwijl ik de hamburgers onder mijn ene en mijn beer onder mijn andere arm stop. Ik maak een beweging naar rechts maar Jennifer beweegt mee, met haar armen zijwaarts gestrekt.

‘Trol,’ zegt de jongen, en er klinkt gelach.

‘Dit is mijn huis,’ zegt Jennifer grijnzend. ‘Niet dat van jou. Dus jij hoeft me niet te vertellen wat ik moet doen.’

‘Ja, maar je moeder vroeg me of ik dit wilde halen.’ Ik hou de hamburgers iets omhoog terwijl ik mijn uiterste best doe om mijn woede onder controle te houden.

Ze zet haar handen op haar heupen. ‘Weet je waarom?’ zegt ze uit de hoogte. ‘Omdat ze je als dienstmeid gebruikt. Ik heb het haar laatst zelf tegen mijn vader horen zeggen. Dat ze je daarom als pleegkind hebben genomen. Omdat ze iemand nodig hadden om het huis schoon te houden.’

Laat je niet op de kast jagen. Het is niet belangrijk. Niets is belangrijk. ‘Laat me erdoor,’ zeg ik knarsetandend.

Ze schudt haar hoofd. ‘Mooi niet. Ik hoef niet te doen wat jij zegt. Loser, weirdo, stinker.’

De andere kinderen lachen en ik moet me bedwingen om haar niet op haar gezicht te slaan. *Zo ben je niet opgevoed. Dat zouden mama en papa niet goedvinden.* Ik doe een stap naar de andere kant maar Jennifer doet hetzelfde en geeft me een schop tegen mijn schenen. Een scherpe pijn trekt door mijn been. Ik geef geen krimp. Dát plezier gun ik haar niet.

‘Geen wonder dat je geen ouders hebt. Ze wilden je waarschijnlijk helemaal niet,’ hinnikt ze. ‘O ja, wacht... ze zijn dood, hè. Misschien heb je ze zelf wel vermoord.’

‘Hou je bek,’ waarschuw ik. Trillend zet ik een stap naar haar toe. Ik voel de woede branden in mijn lijf. Ik ontplof bijna.

‘Waarom zou ik?’ zegt ze, niet van plan me met rust te laten. De jongen komt naar ons toe met een uitdrukking op zijn gezicht waar ik het liefst voor op de vlucht was geslagen. Maar dat doe ik niet want dan komen ze me vast en zeker achterna en dan krijg ik weer de schuld, zoals gewoonlijk.

‘Zijn haar ouders echt vermoord?’ vraagt hij.

Jennifer grijnst kwaadaardig en draait zich naar hem toe. ‘Heb je het verhaal over haar nog niet...’

‘Hou je mond,’ onderbreek ik haar. Ik ga vlak voor haar staan en hef mijn hand op, alsof ik haar omver ga duwen. ‘Ik waarschuw je.’

Maar Jennifer laat zich niet afschrikken. ‘Ja, haar ouders zijn vermoord.’ Ze kijkt me aan met een blik vol haat. ‘Ik heb mijn moeder horen zeggen dat zij ze heeft gevonden, waarschijnlijk omdat ze het zelf heeft gedaan. Ze is echt gestoord.’

In gedachten zie ik mijn ouders weer voor me, in hun slaapkamer, omringd door bloed. Dan slaan de stoppen bij me door. Het beeld van mijn ouders verdwijnt en het enige wat ik zie is rood. Alleen maar rood. Bloed. Rood. Bloed. Dood. En een dom, klein meisje dat niet weg wil gaan.

Het kan me niet meer schelen wat er met me gebeurt. Ik gooi de hamburgers op de grond en grijp een streng van Jennifers lange blonde haar vast. ‘Zeg dat niet!’ schreeuw ik terwijl ik een harde ruk aan haar haren geef en haar om de auto heen meetrek, weg van haar vrienden.

De tranen springen in haar ogen en ze begint te huilen. ‘Vuil krenk dat je bent!’

‘Laat haar los,’ roept de jongen, die achter ons aan loopt. ‘Je

bent echt gestoord.' Hij zegt tegen de andere twee meisjes dat ze iemand moeten gaan halen. De meisjes kijken me ook aan alsof ik gek ben en dan verdwijnen ze.

Ik weet dat het nu niet lang zal duren voordat Amelia komt en jeugdzorg gaat bellen. Ik tril over mijn hele lijf. Al mijn woede en haat richt zich op Jennifer, omdat zij nu eenmaal vlak voor me staat. Ik krijg een waas voor mijn ogen en kan niet meer helder denken. Ik ben weer terug in het huis van mijn jeugd, loop de slaapkamer van mijn ouders in en zie al het bloed. Ik hoor de stemmen weer...

Omdat ik zo hevig tril, lukt het me niet om Jennifer nog langer vast te houden. Ik laat haar los, waarop ze onmiddellijk een paar stappen opzij strompelt. Als ze haar evenwicht heeft hervonden, draait ze zich om en duwt me zo hard dat ik op de grond val, met mijn hoofd tegen de muur.

'Idioot!' schreeuwt ze. Haar gezicht is knalrood en de tranen rollen over haar wangen. 'Reken er maar op dat mijn ouders je zullen wegsturen.'

Ik lig roerloos met mijn beer in mijn armen en staar naar de grond vlak voor haar voeten.

Jennifer stampvoet nog een keer voordat ze de garage uit gaat.

Even later komt Amelia de garage binnenstormen. Nog voor ze binnen is, hoor ik haar al schreeuwen. 'We zijn helemaal klaar met jou. Begrijp je dat?'

'Ja.' Mijn stem klinkt hol. Ik voel geen enkele emotie. Helemaal niets.

'Ja wat?' Met haar armen voor haar borst gekruist wacht ze mijn antwoord af.

Maar ik zeg niets. Het hoeft niet meer want ik ga hier toch weg. Wat er is gebeurd, valt niet ongedaan te maken. Ik kan het verleden niet veranderen en op de toekomst heb ik eigenlijk ook geen invloed.

Amelia's gezicht is roze van ingehouden woede. Ze zegt dat ik

een nietsnut ben. Ze zegt dat niemand me wil. Ze zegt dat ik weg moet. Ze zegt alles wat ik al weet.

‘Heb je dat begrepen?’ schreeuwt ze, en ik schud mijn hoofd. Razend van woede rukt ze de beer uit mijn handen.

Ineens ontwaak ik uit mijn roerloze trance. ‘Hé, die is van mij.’ Ik spring op en grijp naar mijn knuffelbeest. Met mijn schouder stoot ik tegen haar arm, waarop ze een stap naar achteren doet en de beer op haar rug houdt. ‘Zie het maar als een straf omdat je mijn dochter pijn hebt gedaan.’

‘Ze vroeg er zelf om,’ zeg ik. Ik raak in paniek want als ze mijn beer iets aandoet, sta ik niet voor mezelf in. Zonder mijn beer overleef ik het niet. Wil ik niet leven. *Waarom heb ik het overleefd?*

‘Je krijgt hem terug als je Jennifer je excuses aanbiedt.’ Ze loopt naar de geopende deur die naar de keuken leidt, waar Jennifer met een glimlach op haar gezicht staat te wachten.

‘Sorry,’ weet ik half grommend uit te brengen. Ik wil mijn beer zo graag terug dat ik alles doe wat ze vraagt. ‘Alsjeblieft, geef hem terug.’ De wanhoop brandt in mijn stem. ‘Het is het enige wat ik nog heb van mijn ouders. Het is alles wat ik heb,’ smeek ik. Het klinkt zwak en zielig en ik haat mezelf erom, maar ik moet en zal mijn beer terugkrijgen.

Jennifer leunt met haar armen over elkaar tegen de deurpost. Haar gezicht is bedekt met rode vlekken van het huilen. ‘Volgens mij meent ze er niets van, mam.’

Amelia kijkt me onderzoekend aan. ‘Dat denk ik ook.’ Ze frons teleurgesteld, alsof ze eindelijk beseft dat ze me niet kan veranderen. Dan loopt ze naar de deur, met mijn beer in haar hand. ‘Je krijgt ’m pas terug als ik een gemeend excuus uit je mond hoor. En ik zou het maar snel doen als ik jou was want je tijd bij ons zit er bijna op.’

‘Ik heb toch sorry gezegd?’ roep ik uit. Ik bal mijn handen tot vuisten. ‘Wat moet ik dan nog meer zeggen?’

Ze geeft geen antwoord en verdwijnt met mijn beer in het huis. Jennifer werpt me nog een meesmuilende blik toe voordat ze achter haar moeder aan gaat. Ze doet het licht in de garage uit en sluit de deur achter zich.

De garage is gehuld in een verstikkende duisternis. Maar ik kan het wel aan. Ik hou van de duisternis. Het is veel zwaarder om bij daglicht akelige dingen te moeten zien dan niets te kunnen zien in het donker.

Ik ga op de grond zitten, met mijn rug tegen de muur, en trek mijn knieën naar me toe. Ik laat me omhullen door de duisternis. Er rolt een traan over mijn wangen en er volgen er meer. Ik laat ze stromen. Het is goed. Het is hier donker en niemand ziet me.

Ik kan de tranenvloed niet stoppen. Ze blijven maar stromen als ik terugdenk aan wat Jennifer en de andere kinderen tegen me zeiden. Hun woorden blijven door mijn hoofd spoken. De laatste keer dat ik mijn ouders heb gezien lagen ze in een kist. Ik denk aan hoe ze daar terecht zijn gekomen. Het bloed. Ik zie het bloed weer voor me. Dat beeld zal ik nooit vergeten. Overal bloed. Op de vloer. Op mij.

Algauw is mijn hele gezicht nat van de tranen. Mijn hart gaat tekeer, ik woel door mijn haar en stamp met mijn voeten op de grond terwijl ik uit alle macht probeer te voorkomen dat ik ga schreeuwen. Onzichtbare naalden prikken in mijn huid. Ik kan mijn emoties niet uitschakelen. Ik kan niet helder denken. Ik krijg geen lucht. Ik heb pijn. Overal pijn. Ik kan er niet meer tegen. Het moet eruit. Ik moet naar buiten.

Ik kom overeind en strompel in het donker naar de deur die naar de oprit leidt. Ik schuif hem open en ren het zonlicht in, langs de auto's op de oprit, naar de stoep. Op de stoeprand blijf ik staan. Dan loop ik zonder enige aarzeling de straat op en ga precies in het midden op de onderbroken gele streep staan. Ik strek mijn armen zijwaarts uit en voel de tranen in mijn ogen

opwellen. Ik knipper tegen het zonlicht. Hoe langer ik daar sta, hoe sneller mijn hart begint te kloppen.

Ik heb het gevoel alsof ik vlieg, lijnrecht omhoog naar een ander leven, waarin ik niet telkens word doorgegeven, weggedaan, genegeerd en uiteindelijk vergeten. Voor me ligt het onbekende, en ik heb geen idee wat er gaat gebeuren. Het voelt als een bevrijding. Dus ik blijf staan totdat ik auto's hoor naderen. Ik wacht op het geluid van de banden. Ik wacht totdat ik een auto zie. Totdat hij me dicht genoeg is genaderd en er wordt getoeterd. Totdat ik de adrenalinestoot voel die de angst en het verdriet uit mijn lichaam en geest verdrijft. Totdat ik niets meer voel behalve blijdschap. Dan spring ik razendsnel naar rechts, naar de grasstrook naast de weg, terwijl de auto met piepende banden naar links zwenkt om mij te ontwijken. Er wordt getoeterd. Iemand schreeuwt iets.

Ik lig doodstil in het gras en voel me twintig keer beter dan daarnet in de garage. Ik voel me voldaan. Ik bevind me in een donker hol van verdoving waar het niet uitmaakt of ik een kind ben dat niemand wil. Een kind dat misschien beter tegelijk met haar ouders had kunnen sterven dan in haar eentje moeten doorleven.